

Kelly Moran

Het begint met
de geur van
sneeuw

Redwood Ridge

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Aan het eind van zijn uitvoerige exposé aangekomen leunde Brent met een theatrale zucht achterover. Hij had de overige aanwezigen net een dramatisch voorstel gedaan; hij was nu eenmaal een dramaqueen en daar was hij trots op.

Het leven was te saai om het niet af en toe een beetje op te spicen, vooral in een stadje als Redwood. Niet dan? Nou dan.

Hij zat inmiddels al zeker een jaar op dit idee te broeden – een geweldig idee, al zei hij het zelf. Goed, een paar maanden toch op zijn minst. Hoe dan ook, het was verdorie nog aan toe echt de hoogste tijd om eindelijk een plan te smeden, en voor het welslagen daarvan had hij de hulp van alle aanwezigen nodig.

Terwijl iedereen hem aan zat te staren – de een geschokt, een ander geamuseerd, een enkeling nieuwsgierig, de meesten ronduit angstig – polijste hij zijn nagels met zijn nieuwe supersexy kobaltblauwe angora trui die hij een week eerder bij zijn shoppingtrip naar Portland had gekocht en sloeg zijn in jeans gestoken benen over elkaar. Geduldig wachtte hij op de lofzangen die zijn vrienden onvermijdelijk zouden aanheffen zodra het idee tot hen was doorgedrongen.

Niemand zei iets. Niemand schraapte zijn keel, niemand bewoog opgewonden op zijn stoel, niemand mompelde iets binnensmonds, niemand barstte enthousiast los om zijn geniale idee te loven.

Serieuus? Nee echt, hij werd zo totaal niet op waarde geschat.

‘Oookééé,’ zei hij langzaam en hij hief vol verwachting zijn handen en wenkbrauwen. ‘Een buiging lijkt me wel op zijn plaats nu.’

Niets. Nada. Doodse stilte.

Pruilend keek hij Miles aan, die naast hem zat. Groot, slank, atletisch lijf in een marineblauwe Hilfiger-trui en grijze ribbroek. Koffieverkeerdkleurige huid en stralend blauwe ogen. Donker, kortgeknipt haar. Lippen die een koninkrijk ten val konden brengen.

Jummie. En helemaal van hem. De liefde van zijn leven, zijn oogappel, het kloppen van zijn hart, de rum in zijn cola. Twee jaar geleden hadden ze elkaar ontmoet en sindsdien waren ze een stel, en dat dankzij het Dragondertrio, de drie bedrijvige zussen die hun schilderachtige stadje regeerden met ijzeren vuist, haverkoekjes en een voorliefde voor koppelen. Hun treffende bijnaam hadden ze te danken aan Cade O’Grady, in wiens huis ze momenteel bijeen waren. Sommige inwoners van Redwood sloegen krijsend op de vlucht zodra ze in de gaten kregen dat ze in het vizier van de Dragonders waren geraakt, anderen weigerden stug in te zien dat de discipelen van Cupido hun pijlen op hen hadden gericht. Maar uiteindelijk gaf iedereen zich gewonnen en kreeg zijn happy end. Het was bijna griezelig. In de koppelstatistiek stond het inmiddels zo ongeveer 455 tegen o voor de vrouwen.

Brent had er eigenlijk op gerekend dat Miles de anderen zou aansporen om zijn lof te zingen, maar die beperkte zich tot een instemmend glimlachje en een blik die hem beduidende geduld te hebben.

Ook goed. Hij keek om zich heen. Cades woonkamer was een open ruimte in blokhutstijl met hoge balkenplafonds

en reusachtige vensters met een panoramisch uitzicht op de besneeuwde bossen en de rivier. Op de schouw van de uit de kluiten gewassen stenen haard stonden ingelijste familiefoto's. Een hoek van de kamer was in kerstsfeer gedompeld, met als hoogtepunt een drieënhalve meter hoge kerstboom. De geur van dennennaalden vermengde zich met de geur van de warme chocolademelk die Cades vrouw had gemaakt en die van de kaneelgeurkaars die op het keukeneiland stond te flakkeren naast een dienblad met kaas en crackers.

Cades broers Drake en Flynn hadden soortgelijke huizen, allemaal gelegen in een rustige, ietwat afgelegen straat aan de rand van de stad. Samen waren ze de eigenaren van Animal Instincts, de dierenkliniek waar Brent werkzaam was als dierenartsassistent. Ook de drie broers waren allemaal slachtoffer geworden van de Dragonders en dus allemaal gelukkig getrouwd, inclusief vachtbaby's en menselijk kroost.

Datzelfde gold voor alle andere aanwezigen; stuk voor stuk waren ze gekoppeld door de Dragonders. Drake, de norske weduwnaar die nieuw geluk had gevonden bij Zoe, de hondentrimster van de kliniek, Flynn die verliefd was geworden op zijn beste vriendin, dierenartsassistent Gabby, en Cade die Avery, de praktijkmanager, had gevonden. Dan nog Jason, *captain* bij de brandweer, en zijn vrouw Ella, die les gaf aan de peuterschool, en ten slotte Parker, de sheriff, en zijn toekomstige vrouw Maddie, eigenaresse van de bloemenwinkel.

Natuurlijk waren er ook nog anderen. Heel veel anderen. Maar met het oog op de benodigde geheimhouding had Brent alleen deze vijf stellen opgetrommeld om hem te helpen met zijn plan. De vijf stellen die nog altijd geen loflied op hem hadden aangeheven. Heilige Cher nog aan toe!

‘Eh...’ Gabby kauwde op haar onderlip. Ze wierp een blik op Flynne, die naast haar op de bank zat, en streek haar lange, karamelkleurige haar achter haar oren. Toen hief ze haar handen en begon tegelijk te praten en gebarentaal te gebruiken, wat ze wel vaker deed, omdat haar man doof was en hij het gesprek zo gemakkelijker kon volgen. ‘Ik weet niet of ik het goed heb begrepen. Wát wil je dat we doen?’

Jason, die op de andere bank zat, wees naar haar alsof ze net zijn gedachten had uitgesproken. ‘Precies.’ Hij haalde zijn vingers door zijn donkerblonde lokken, waarbij zijn biceps zich onder zijn brandweershirt aftekende. ‘Als ik me niet ernstig vergis, wil je dat wij...’

‘... Cupido gaan spelen voor de Dragonders. Precies.’ Brent grinnikte. Eindelijk begon het door te dringen. ‘Nou ja, voor één van hen.’

Cade boog geschrokken voorover en zette zijn ellebogen op zijn bovenbenen. ‘Welke? Want ik zeg het je: pas liever op met mam, begrepen? Pap...’

Brent stak sussend zijn handen omhoog en schudde zijn hoofd.

‘Nee, niet je moeder.’

Hij zou het niet in zijn hoofd halen. Gayle, de moeder van Drake, Flynn en Cade, was de middelste van de Dragonderzusters en weduwe. Anders dan haar oudste zoon, die na de dood van zijn vrouw Heather in Zoe een nieuwe liefde had gevonden, had Gayle geen belangstelling voor een tweede kans. Haar overleden echtgenoot was alles voor haar geweest. De blonde Gayle was nog de minst gevaarlijke van de drie zusters. Eerder een heel rustige, zachtmoedige, lieve vrouw. Het absolute tegendeel van...

‘Rosa?’ Ella wond een lok lang bruin haar om haar vinger terwijl ze met haar andere hand over haar babybuik wreef. ‘Neem me niet kwalijk, ik weet dat sommigen hier familie

van haar zijn, maar ik ben echt als de dood voor die vrouw. Ik pomp nog liever mijn hele klas met vijfjarigen vol met suiker en energiedrankjes dan dat ik Rosa dwarszit. Ze heeft een keer..’

Jason leunde zich naar haar over en drukte een kus op haar lippen om haar de mond te snoeren. Ze had de gewoonte om eindeloos door te ratelen als ze nerveus was. Brent vond dat vreselijk charmant.

Maar Rosa koppelen? Uitgesloten. Brent lachte zachtjes en schraapte zijn keel om dat verdoezelen.

Rosa was de oudste zus en voorzien van onnatuurlijk rood haar. Ze hield van kleren met tijgerprint en van jazz, en ze had er plezier in om mensen met haar mening te overdonderen. Ze was verantwoordelijk voor de Twitter- en Pinterest-accounts van de stad, waar de laatste roddels en belangrijkste nieuwtjes werden gepost. Net als Gayle was ook Rosa al eens getrouwd geweest. Het verschil was dat zij sinds een jaar of tien gescheiden was. Het was een vreedzame scheiding geweest en ze waren nog altijd vrienden, maar helaas had ook zij op liefdesgebied geen belangstelling voor een tweede ronde.

‘Ach, lieve hemel, nee.’ Avery schudde met grote ogen vastberaden het hoofd, zodat haar schouderlange, krullende bruine haar in de war raakte. ‘Rosa vreet ons levend op.’

Flynn lachte schaterend, toen zei hij in gebarentaal: *Daar heb je gelijk in.*

‘Kunnen jullie alsjeblieft een beetje zachter praten?’ vroeg Jason met zijn kaken op elkaar geklemd terwijl hij om zich heen spiedde alsof de dames elk moment door de deur naar binnen konden komen. ‘Ze hebben overal ogen en oren.’

En dan noemden ze Brent een dramaqueen? Nou ja, zeg! ‘Jij bent ook wel zó paranoïde.’ Maddie haakte haar vingers door die van Parker en schoof onrustig heen en weer.

Gisteren had ze haar blonde haar, dat tot op haar taille hing, laten afknippen en nu droeg ze het in laagjes geknipt tot op haar schouders. Ze rolde met haar blauwe ogen en keek Jason aan. 'Er zit heus geen afluisterapparatuur in de kamer.'

'Weet je dat zeker? Ik vertrouw het hun wel toe.'

Parker boog voorover en deed alsof hij iets van Jasons T-shirt veegde. 'Sorry, er zat wat van een zachtgekookt eitje op. Ik geloof dat het nu weg is.'

'Heel grappig.' Jasons kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Ik meen het serieus. Waar zitten ze momenteel? Weten ze dat wij hier zijn? Of erger nog...' Hij begon te fluisteren. 'Waar we over praten?'

Zoe legde haar hoofd in haar nek en schaterde het uit. Vroeger had ze haar bruine haar, dat ze inmiddels in een *pixie* droeg, elke maand in een andere idiote kleur geverfd, maar daar was ze mee opgehouden sinds ze met Drake samen was. Brent miste die brutale kant van haar een beetje. 'Rustig maar, ze zijn alle drie bezig.'

'Dat klopt.' Avery zat met haar armen over elkaar tegen Cade aan geleund, die eindelijk een beetje leek te ontspannen. 'Ze zijn bij Gayle aan het babysitten omdat wij zogenaamd een grotemensendiner hebben.'

'À propos diner...' Parker pakte een cashewnoot van het bord op het bijzettafeltje, stopte hem in zijn mond en vroeg kauwend: 'Krijgen we ook daadwerkelijk iets te eten? Ik heb mijn lunch moeten overslaan omdat de Hendersons en de McGraths zoals elk jaar met elkaar wedijveren om wiens huis beter vanuit de ruimte te zien is. Een hoop geschreeuw en gedoe, en misschien, maar misschien ook niet, heeft iemand een kerstman uit een voortuin gejat.'

De leuke kanten van politiewerk in een klein stadje. Brent slaakte een zucht. Dan hield hij zich toch maar liever bij de harige patiëntjes en de aantrekkelijke dokters in de kliniek.

Al was Parker, met zijn verrukkelijke Ierse trekken, zijn zwarte haar en groene ogen, het op zich al waard om een politiebadge te gaan dragen.

‘Er zit zelfgemaakte chili in de braadpan en er ligt een maisbrood in de oven.’ Avery glimlachte tegen de sheriff.

‘De hemel zij dank voor Avery’s chili.’ Drake sloeg met zijn handen op zijn bovenbenen en maakte aanstalten om op te staan. ‘Laten we gaan eten.’

‘En drinken!’ Zoe haalde haar schouders op. ‘Het spijt me, Ella. Ik weet dat je zwanger bent, maar als ik een paar uurtjes kindervrij heb, wil ik zwemmen in de margarita’s. Cade, waar is de tequila?’

Cade trok een wenkbrauw op. ‘Die staat nog precies waar jij hem hebt neergezet toen jullie je *girls’ night* hadden: in de kast onder de bar.’

‘Geraffineerd. Nog meer liefhebbers voor een margarita?’ Behalve Ella stak iedereen zijn hand op.

Ella trok een gezicht. ‘Kan ik een virgin krijgen?’

Maddie gaf Ella een boks tegen haar schouder. ‘Daar is het nu een beetje te laat voor.’

Zoe knipoogde naar haar. ‘Dat is een goeie.’

‘Hé!’ Nou nog mooier! Brent stampte met zijn voet. ‘Ik was nog niet klaar! Waren jullie mij alweer vergeten? De reden waarom we hier allemaal zijn?’ Alle ogen draaiden in zijn richting en staarden hem aan alsof hij niet helemaal bij zijn hoofd was.

‘Shit!’ Avery ging weer zitten. ‘Hij heeft gelijk. Waar waren we gebleven?’

‘We stonden op het punt onze eigen glazen in te gooien,’ schertste Parker.

Dat lijkt me nog altijd een beter idee dan tante Rosa te koppel en gebaarde Flynn. Je eigen glazen ingooien is minder pijnlijk.

‘Welnee.’ Brent bestudeerde zijn nagels. Hoog tijd voor een manicure. ‘Ik had niet Rosa op het oog.’

Er viel een stilte.

Na de langste stilte in de geschiedenis van de mensheid hield Jason langzaam zijn hoofd schuin. ‘Dan blijft alleen Marie nog over, en ik weet, ik wéét gewoon, dat jij niet in alle ernst wilt proberen om de burgemeester van Redwood en tevens het hoofd van de Dragonders te koppelen. Alsof dat mogelijk zou zijn, alsof jij dat voor elkaar zou kunnen krijgen.’

‘Nou nee, dat wil ik ook niet proberen.’

‘Ah, mooi zo. Want dat is gewoon idioot en...’

‘Ik wil dat niet proberen, wíj proberen dat.’ Om zijn woorden kracht bij te zetten wees Brent de aanwezigen een voor een aan. ‘Ieder van jullie is tot over zijn oren verliefd vanwege de zusters. Inclusief Miles en ik. Misschien dat we onze zielsverwanten ook zonder hen wel zouden hebben gevonden, misschien ook niet, maar het wordt tijd dat we ons daarvoor revancheren. En wanneer kunnen we dat nou beter doen dan in de wonderbaarlijke kersttijd?’

Drake liet zijn hoofd in zijn handen zakken en woelde door zijn zwarte haren. De eeuwig norse Drake. ‘Doe me een lol en barst nou alsjeblieft niet spontaan in kerstgezang uit.’

Aanlokkelijk idee. Brent had op zijn werk inderdaad de hele dag ‘Rockin’ Around the Christmas Tree’ in zijn hoofd gehad. Maar dat zou de aandacht alleen maar weer afleiden van het onderwerp.

‘Zeker weten dat het geen wraakoefening wordt?’ Cades wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Met gelijke munt terugbetalen?’

Een beetje misschien. ‘Welnee. Ze verdient ook een happy end.’

Marie was de jongste zus, een brunette die lastig in te

schatten was. Ze bestuurde de stad met een mengeling van hart en politiek fingerspitzengefühl. Ze zette zich altijd in voor de minderbedeelden en hielp iedereen die zichzelf niet kon of wilde helpen. In Redwood had ze overal een vinger in de pap, van het organisatiecomité via de schoolprogramma's tot aan de bouwverordeningen. Haar zussen en zij hadden jarenlang stellen bij elkaar gebracht, maar zelf had Marie nooit de ware gevonden.

‘En aan wie wil je haar koppelen?’ Maddie draaide langzaam haar verlovingsring aan haar vinger rond, verzonken in het gefonkel ervan. Parker had haar pas een paar maanden geleden een aanzoek gedaan. ‘Ik ken niemand die haar aan zou kunnen.’

Brent grinnikte. Een jaar geleden nog had hij precies hetzelfde over Maddie gezegd. ‘Ik wel. Preston Masterson.’

Ze keek hem geschrokken aan, haar blauwe ogen wijd opengesperd. ‘De man die het oude herenhuis van mijn familie heeft gekocht?’

‘Precies.’

Maddies familiegeschiedenis was een omgekeerde versie van het legendarische ‘Van bordenwasser tot miljonair’. Haar vader en haar ex-verloofde zaten in de gevangenis omdat ze talloze inwoners van de stad hadden bedrogen. Maddie had er geen weet van gehad, maar was als gevolg ervan wel dakloos geworden, en het grote herenhuis, dat ooit eigendom van de familie was geweest, had tot een paar maanden geleden leeggestaan.

Parker schraapte zijn keel. ‘Waarom hij?’

Gabby knikte. ‘Ja. Ik geloof niet eens dat ze elkaar heel goed kennen.’

‘Nou, wat dat betreft...’ Brent viste een map uit de tas bij zijn voeten. Hij haalde het voorste vel papier eruit en draaide het om, zodat de anderen het konden zien. ‘Dit is een

kopie van een artikel uit de *Redwood Gazette* van vijftwintig jaar geleden. Op de foto kussen ze elkaar in het park onder de maretak bij de ceremoniële ontsteking van de kerstboomverlichting.' Hij gaf het vel aan Maddie, die het verder doorgaf. 'Hier zit nog meer materiaal in.' Hij legde de map op tafel.

'Er zijn geruchten dat hij lang geleden in Redwood heeft gewoond.' Ella bekeek het krantenartikel geconcentreerd, het voorhoofd gefronst. 'Ik weet alleen niet hoe lang geleden.'

'Marie en hij zaten op de middelbare school in dezelfde eindexamenklas. Ik heb hier ook kopieën uit hun jaarboek met foto's van hen samen,' zei Brent schouderophalend.

'Goed, ze waren dus een tijdje samen.' Gabby knikte langzaam. 'Maar kennelijk is het niets geworden.'

'En hier verschijn ik op het toneel.' Miles sloeg zijn armen en benen over elkaar en Brent smolt gewoonweg. Wat was het toch een knapperd. 'Ongeveer twee maanden geleden hoorde ik Marie in het jongeren centrum telefoneren. Ik neem aan dat ze met een van haar zussen belde, maar ze sprak op fluisterton en nogal kortaf. Ze zei iets in de trant van dat het haar niet kon schelen waarom hij weer terug was of hoe vaak hij ook probeerde alles tussen hen weer in orde te brengen.'

Flynn fronste zijn voorhoofd. *Een beetje vergezocht.*

'Tenzij...' Cade keek Drake aan alsof het hem begon te dagen. 'Weet je nog toen we bij mam de zolder opruimden en al die oude spullen uit haar studententijd vonden? In een commode zaten een bruidsjurk en een verlovingsring waarvan mam zei dat die van tante Marie waren. Eigenlijk vreemd, omdat...'

Drake knikte instemmend. 'Omdat tante Marie nooit getrouwd is geweest.'

‘Juist.’ Cade fronste zijn voorhoofd. ‘Dat vroeg ik me destijds al af, maar het leek me niet gepast om door te vragen. Denk je dat tante Marie en Preston verloofd waren en het uiteindelijk hebben afgeblazen?’

‘Ze waren inderdaad verloofd.’ Miles liet de map zien. ‘Hier is de aankondiging uit de krant. Het opvallende is dat Preston een jaar later zijn eerste hotel opende, het eerste van een heleboel hotels van een nationale keten. En wel in Californië, 1.500 kilometer hiervandaan. Marie heeft Redwood nooit verlaten en hij is nooit teruggekomen.’

‘Tot nu.’ Avery wreef in haar ogen. ‘En nu wil jij de vlam dus opnieuw ontsteken?’

‘Ik weet het niet, hoor,’ zei Ella. ‘Ik zou een oude wonde niet willen openrijten.’

Brent klopte met zijn vinger tegen zijn lippen. ‘Laat ik het zo zeggen: waarom heeft onze geliefde burgemeester, de nieuwsgierigste druktemaakster aan deze kant van Klamath Mountains, de afgelopen maand al haar energie erin gestoken om hem te mijden als de pest?’

Avery’s wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Toen ik hier kwam wonen zat ze vanaf dag één achter me aan.’

Ella bromde instemmend. ‘Dito.’

‘Bij mij ook.’ Brent knikte ernstig, hoewel hij het liefst opgewonden in zijn handen zou hebben geklapt. Langzaam maar zeker begon het kwartje bij iedereen te vallen.

‘En waarom verkoopt een succesvol ondernemer zijn hotelketen om voorgoed terug te keren naar Redwood en hier een knus pensionnetje te openen?’ vroeg Miles.

Het werd stil in de kamer en Brent keek zijn man aan. Grote Gucci, hij was toch wel de gelukkigste man op aarde dat hij Miles had gevonden. Brents zesde zintuig was al maanden geleden aangeslagen op Preston en Marie, en hoe meer hij te weten was gekomen, hoe meer hij ervan over-

tuigd was geraakt dat er iets moest worden ondernomen. Miles had hem van meet af aan ondersteund.

Marie had een zetje nodig, zoals haar zussen en zij het bij talloze andere stellen hadden gedaan, en Brent zou degene zijn die haar dat zetje gaf. Maar niet zonder hulp.

‘Ach, stik ook,’ verbrak Zoe met een snuivende lach het stilzwijgen. ‘Ik doe mee.’

Drake keek haar even onzeker aan, toen haalde hij zijn schouders op. ‘Als zij ergens heen gaat, ga ik ook.’

De rest sloot zich bij hen aan, tot alleen Jason als laatste weigeraar nog over was.

‘Vooruit dan maar.’ Hij stak capitulerend zijn handen in de lucht. ‘Ik doe wel mee. Zeg maar waar en wanneer.’

Brent kon van opwinding niet meer stil blijven zitten.

‘Mooi zo, jij bent namelijk als eerste aan de beurt.’

Het volgende halfuur ontvouwde hij bij het eten de details van zijn plan. Toen hij klaar was, zuchtte hij dromerig. ‘Operatie Cupido is officieel van start gegaan.’

Drake wierp hem een duistere blik toe. ‘Zo gaan we het in elk geval niet noemen.’

Nou ja, zeg! ‘Missie Een man voor Marie?’

‘Nee!’ riep iedereen als uit één mond.

Lastig publiek. Brent trok zijn lippen op.

‘Project Koppelactie?’

Iedereen stond op en liep met de borden naar de keuken. Hem lieten ze zitten, alleen met Miles, zonder dat er overeenstemming was bereikt over een naam voor hun plan.

Miles pakte Brents hand en drukte die even. ‘Wat mij betreft wordt het Operatie Cupido.’